

други ми казаха че е въ Влашко, а нѣкъ нѣкои казвѣтъ, че и тамъ го нѣма..... кой знае да ли е живъ или негдѣ загина горкия безъ гласъ и безъ слухъ!.....

Пѣтника, като видя, че ще намѣри завѣтъ въ сърце-то на стареца, въздѣхна и каза издълбоко: „моя работа....“....

— „Да не тя носи и тебѣ такава нѣщо, сыноко?“

— „Такова и по зло, нѣ нѣма какво да ся стори, и съзиди-тъ протекохъ. Насъ трѣба да ны е урисала една ури-сница, а най-вече тебѣ съ баща ми, кой е по старъ и отъ тебѣ....“

— „Да вы не е угрѣла моя-та?“

— „Угрѣла не, нѣ ни е изгорила и сърце-то....“

И двама-та плачахъ и си бършихъ очи-тъ, безъ да про-дума нѣкой думъ. Това горчиво мълченіе трая нѣколко ми-нути, и ако бѣше нѣкой на близо да глѣда и да не разбира причинъ-тъ на плача, щеше да помисли, че сѣ надъ нѣкой новъ гробъ.....

Най послѣ пѣтника, като си утри очи-тъ, прекъса мълчаніе-то и издума съ заглъхнѣлъ гласъ: „не плачи дѣдо добръ е Господъ — Богъ е живъ и милостивъ..... Мой-тъ съзиди сѣ по горчиви отъ твои-тъ, нѣ нѣма за сега какво да ся стори — трѣба да ся скріятъ; защото може да по-трѣбятъ и за другій пѣтъ. Да ся скріятъ ти казвамъ, за-щото отъ нашъ-тъ казъ ги проливѣтъ по вѣче и по го-рѣщи: баща ми и майка ми оплаквѣтъ трима и съ менѣ четирма; кой знае и моя-та дѣ ще ся свърши....“

— „Кажѣ ми дѣдо отъ дѣ си и какъ ти е име-то,“ казваше пѣтника за да ся поразуши.

— „Азъ съмъ отъ Плаковско, зѣвѣтъ мя Цвѣтко, чистъ Христенинъ и Българинъ съмъ сыноко....“

— „Ами, я ми кажи, и ты сыноко, отъ дѣ си и що ты е накарало да бродишь свѣта?“ казваше дѣдо Цвѣтко зане-сенъ подиръ мысли-тъ си.